

TANKRED DORST

MERLIN

aneb

PUSTÁ ZEM

Překlad Vladimír Tomeš

Olomouc 2004

OSOBY

Ďábel

Merlin

Král Artuš

Královna Ginevra

Sir Lancelot z Jezera

Sir Mordred, nemanželský syn krále Artuše a jeho tři nevlastní bratři: statečný a
oslňující sir Gawain, závistivý sir Agrawain a mladičkový sir Gareth

Jejich stará matka Morgawsa, která má stále ještě milence

Ješitný sir Lamorak

Věrný sir Kay

Elaina, která lstí svede sira Lancelota

Papež

Truhlář

Malá lesní víla Viviana, které Merlin propadne

ZROZENÍ MERLINA

Země se zatmívá, Ďáblova křídla překrývají slunce.

Ďábel Světlo a tma se spoj, promni se země s nebem! Ať nad vším znovu vládne starý chaos! Necht' v tomto děcku spojí osud sílu i moudrost, vědomost i um, aby se jeho mysl k příštím dnům uměla obracet, nadána darem znát, co teprv přijde. Merlin! Ať všemi zeměmi zní jeho jméno a všemi lidmi budiž velebeno v úžasu, před nímž bledne nepřítel.

Démoni krouží a víří kolem. Merlin, velký, vousatý, nahý muž leží v poloze novorozeněte na zemi. Protírá si oči, prohlíží si ruce, před očima pohybuje prsty. Posadí se.

Ďábel Ach můj syn? */obchází Merlina/* Znamenitě! Znamenitě!
Prohlédněme si ho! */Ohmatává mi hlavu, hledá rohy/* Velmi dobře.
Všechno v pořádku! */Ohmatává ho jako zvíře na trhu/* Líbí se mi!
Pašák! */Zajede mu rukou do pohlaví, aby je vyzkoušel/* V pořádku,
je to mužský!

/Merlin ho udeří. Ďábel se směje/

Ach, rozkošné! Mladému pánovi je to trapné! Omlouvám se, že se směju. Jsem nadšený, těší mě, že je můj syn člověk jaksepatří.

/Rozpřáhne ruce/ Tvůj otec stojí před tebou! */Čeká na pozdrav/*

Merlin */škrobeně/* Dobrý den, otče.

Ďábel */nakukuje Merlinovi přes rameno/* Co to čteš?

Merlin Dnešní noviny.

Ďábel Co v nich je?

Merlin Žhavá současnost. „Ted', ted', ted'.“

Ďábel A to tě baví?

Merlin Něco mi chybí ... ale neumím to pojmenovat.

Ďábel Chceš říci: budoucnost. To, co teprv přijde, co lidé v přítomné chvíli ještě neznají.

Merlin /přemýšlí, pak opatrně vysloví/ Smrt... Jak strašně skončí! Ó chudáci lidí všude na zemi! /Dívá se do hlediště, přes diváky/ Tak strašně skončí! /Zhrouť se do sebe, přikryje si hlavu novinami, nařiká/

Ďábel Ty ne! Ty ne! Raduj se z toho, že jsi můj syn, tvůj život neskončí smrtí.

Merlin /se zas odkryje/ Budu sedět mezi hlohem...

Ďábel Něco jiného! Sem se podívej, můj synu!

Merlin Železní muži ...

Ďábel Co?

Merlin Železní muži sedící do kruhu ... Kolem rybníka? Je to rybník?

Ďábel Ne, ne jinam se dívej!

Merlin Loutka v olověných botách, která se vznáší v prachu a kamení.

Ďábel Ach! To je Neil Armstrong na Měsíci.

Merlin Kdy to bylo?

Ďábel To ještě nebylo. Teprv přijde!

Merlin Černá se to lidmi... Zimní palác?

Ďábel Berou ho útokem. Teprv bude!

Merlin Král valčků? Král? Jaké země?

Ďábel Všichni tam tančí.

Merlin */náhle pochopí/* To není rybník. Je to kruhový stůl. Sto rytířů kolem obrovského stolu.

Ďábel Co je to za stůl?

Merlin Teprv bude! Teprv bude!

Ďábel */odmítavě/* To je jen přelud! Jsou taky přeludy, synu! Něco takového tu nebylo a taky nebude!

Merlin Ale jo, to bude!

Ďábel */vztekle/* K tomu nesmí dojít! Poslouchej, ty nejsi jako ostatní lidi, ty jsi Merlin, můj syn, mám s tebou určitý plán. Vykonáš velké věci, svou znalost budoucnosti, svůj veškerý dar využiješ k tomu, abys lidi osvobodil. Dáš lidem svobodu konat zlo!

Merlin Tůdle!

Ďábel Zlo je jejich přirozeností. Tvou úlohou, Merline, bude sejmout z nich strach ze zla.

Merlin Ještě nevím.

Ďábel Jdi do Walesu, uvidíš, tam se zrodí tvůj věhlas.

Merlin Zmiz, Satane! Mluv si, co chceš! Já kruhový stůl prosadím!

/Ďábel nasedne do svého kočáru a odjede. Po chvíli sleze Merlin ze stromu, rozhlíží se. Praští novinami./

KRUHOVÝ STŮL

„Bližního duše je temný les“

Tma. Kroky, řinčení železa, je slyšet, jak přichází čím dál víc lidí. Tu a tam zakmitnou jednotlivá světýlka. Hlasy.

-Není nic vidět!

-Támhle jsou židle!

-Kde je můj bratr Gawain?

-O sira Gawaina jsem tu ještě nezakop. Je přece jinak vždycky ta, kde se něco děje!

-Já jsem sir Agrawain!

-Já jsem sir Lamorak!

-What are you doing here?

-Sir Lancelot! Nejslavnější rytíř na světě!

-Sir Lancelot? Kde?

-Slyším, že tu jsou slavní rytíři. Ale zdá se, že nikdo neví, kdo nás sem sezval.

-To byl Merlin.

-Kdo je to Merlin, prosím?

/Nyní se trochu rozjasnilo. Je vidět, jak všude stojí čekající, jednotlivě i ve skupinách. Někteří se pohodlně rozložili, několik jich sedí na sklápěcích židličkách. Nad vším se vznáší bzukot a mumláni jako v nádražní hale/

Lamorak Ptá se, kdo je Merlin! Ptá se, kdo je Merlin!

Agrawain To přece víme! To přece ví každý!

Gawain Každý ví, že Merlin Merlin je přece ...

Lamorak Merlin ... je myšlenka, která proletí hlavou.

Agrawain Merlin je něco, co mění svůj vzhled.

Gawain Je veliký!

Lamorak Je mnoho názorů na Merlina, pane!

Hlasy Merlin je tu!

Merlin */stojí na galerii/* Sto čtyřicet rytířů! A král je mezi vámi!

Gawain Který král, Merline?

Merlin Nový, velký král!

Král, o němž bude hovořit svět!

Král, který vytáhne meč z kamene!

Který uskuteční myšlenku kruhového stolu.

Který vás všechny kolem stolu shromáždí!

Ten, který vytáhne meč z kamene! Ten bude králem nade všemi králi! Nadešel den!

Já, meč Excalibur, ukován žářem,
rukou vyvoleného vytažen z kamene
planoucí vnořím do řad nepřátel,
bude-li mě třímat, kdo byl vyvolen.

/Merlin bere meč do ruky. Setmí se. Ze tmy se pomalu vynořuje obrovská zářící katedrála. Merlin zarazí meč do kamenného kvádru u portálu/

Merlin Tady je kámen a v něm meč!

/ Po řadě přicházejí rytíři, každý to zkouší, ale nikomu se nepodaří meč vytáhnout./

Merlin Teď jsi ty na řadě, Kayi!

Kay Ať to zkusí tady ten.

Merlin Ten mladík? Tvůj zbrojnoš, Kayi?

Kay Je mým přítelem. */Artušovi/* Pojd' sem. Nestyd' se.

/Artuš vstoupí/

Merlin Přístup, Artuši!

/Artuš přistupuje ke kameni. Hudba/

Artuš vytáhne bez nejmenší námahy meč z kamene. Ve vřavě, kdy ho několik rytířů zdvihá na ramena a chce ho shromážděným představit jako nového krále, se jim Artuš vytrhne a utíká.

Merlin Když jsi byl mým žákem, učil jsem tě snad utíkat?

Artuš Ne, Merline.

Merlin Ty se bojíš?

Artuš Jak já mohu být králem nad všemi rytíři?

Merlin Proč ne? Oslavují tě!

Artuš Mýlí se, skládají ve mně naděje, které nedokážu splnit.

Merlin Co jsem tě učil o pokoře?

Artuš O pokoře?

Merlin Je to pokora, když nepřijmeš úkol, o němž si nejsi jist, že ho splníš?

Artuš Ne, to není pokora.
Merlin Co je to tedy?
Artuš Skrytá pýcha.
Merlin */volá/* Přineste mu královský plášť! Korunu!
Artuš */úzkostlivě/* Ale já ... Merline!
Merlin Co je milý Artuši?
Artuš Jak mohu být králem: nemám žádné velké myšlenky, mám malou představivost. Neumím se dívat dopředu... Král musí umět vidět dopředu!
Merlin Povedu tě, budu tě sytit svým mlékem, budu tvou kojnou.

Stůl

Truhlářská dílna, truhlář, král Artuš v přestrojení

Truhlář */mrzutě/* Co chcete?
Artuš Stůl!
Truhlář */bručí, pokračuje v práci/* Stolama se nezabejvám. Dělán mlýnská kola. Stoly dělá každý.
Artuš Ale ne každý umí udělat tak velký stůl! Stůl by měl být obrazem světa.
Truhlář Čtverec?
Artuš Já nevím. Musí u něj sedět mnoho rytířů.
Truhlář Jakých rytířů?

Artuš Slavných

Truhlář Ne, ten stůl dělat nebudu!

/Artuš mu strká do ruky peníze. Truhlář si je vezme, mlčky a pracuje dál./

Truhlář Jak velký?

Artuš Já nevím, jak velký má být stůl pro sto rytířů.

Truhlář Sto rytířů... */Počítá/*

Artuš Snad jich bude i víc.

Truhlář Pak mi vyliž prdel.

Artuš Ne! Kruh! Kruh! Ted' už taky vím, proč mě Merlin poslal k vám!
Že děláte mlýnská kola!

Truhlář Myslel jsem, že chceš stůl.

Artuš Ano, ale kruhový!

Truhlář A proč?

Artuš Aby nikdo neseděl nahoře a nikdo dole. Všechna místa mají být
rovnocenná.

Truhlář */celou dobu počítal/* Dvanáct.

Artuš Čeho dvanáct?

Truhlář Dvanáct metrů v průměru, přinejmenším.

Artuš Obrovský kruhový stůl. Už ho v duchu vidím! Ale musel by taky
projít dveřmi.

Truhlář Co? Takovýhle stůl?

Artuš Ano, je třeba, abych ho mohl stavět na různá místa.

Truhlář Projít dveřmi? Co je mi po tvém stole! Zmiz!

Artuš Stůl má být pro krále Artuše!

Truhlář At' si jen přijde, ten tvůj král! At' sem strčí nos! */Vyhodí Artuše za dveře/* My jsme Keltové!

/Venku. Merlin, král Artuš/

Merlin Tak co? Víš už, jak má ten stůl vypadat?

Artuš */mrzutě/* Ano. Jenže žádný nemám. Co mám dělat?

Merlin */podává mu obraz/* Podívej.

Artuš Co je to za obraz?

Merlin To je dcera krále Lodegrance z Cameliardu.

Artuš To je velmi zajímavé! Neuvěřitelné!

Merlin Ginevra.

Artuš Koukni se přece, Merline! Tak se tam podívej!

Merlin Má zelené oči.

Artuš Stůl! Já myslím stůl! Tam vzadu přece stojí stůl!

Merlin Já vím. To je stůl krále Lodegrance z Cameliardu. Ten dostane věnem.

Artuš V tom případě si ji vezmu!

/Merlin se podívá nahoru, tam sedí Ďábel, v obleku elegantního diváka ve varieté/

Ďábel */zdvihá sklenku se šampaňským/* Bravo, Merline! Bravo! Bravo!

Merlin */vztekle/* A už tu máme stůl!

Ďábel Výborně! Bravo!

Merlin Já mám důvod k radosti! Ne ty!

/Ďábel se prohýbá smíchy/

Víš přece, že jsem to dokázal, přec jen shromáždíme rytíře kolem kruhového stolu.

Ďábel Bravo! Bravo! Nádherná žena! Jsem unesen!

Merlin */zneklidní ho, že se Ďábel tak raduje/* Co se tak raduješ? */vztekle/*
Přestaň, tak přece přestaň!

/Ďábel zmizí. Merlin popadne židli, mrští jí po Ďáblovi/

Merlin Ale musím ti ještě něco říct.

Artuš Týká se to stolu?

Merlin Ne, Ginevry. Vidím ji ležet v modrých šatech na louce u řeky a vedle ní leží rytíř.

Artuš To je hezké, ten rytíř jsem já!

Merlin Ne, je to jiný rytíř.

Svatba

Během písně vidíme svatbu Artuše s Ginevrou a následnou oslavu. Vidíme rytíře Lancelota, jak po Ginevře neustále pokukuje.

Král Artuš s Ginevrou
Jak pěkná dvojice,
Na bílých koních jedou
Před knězem spojit se
A bůh a s ním i Ďábel
Nadějí kojí se.

Bůh ze stolu má radost,
Dábel z té dvojice

Ginevra Merlin, Merlin, Merlin! Pořád se toho svého Merlina vyptáváš na radu! Jako by věděl všechno.

Artuš Žárlíš?

Ginevra Ach ne.

Artuš Koneckonců nás dal dohromady!

Ginevra Ale jen kvůli tomu stolu! Mne by byl nejraději nechal sedět doma.

Artuš Merlin si tehdy opravdu myslel, že se s tebou chci oženit jen kvůli stolu. Nepředvídal přitom, že si tě zamiluji.

Ginevra Ach Artuši, já tě mám také ráda.

Velký kruhový stůl

Rytíři hledají místa u kulaté tabule. Čtou svá jména na židlích, porovnávají je.

-To je začátek!

-Ale, prosím vás, začátek čeho?

-Existují pravidla stolování, víte to vůbec?

-Vsadím se s vámi...

-Žádné sázky. Jen Merlin zná budoucnost!

-Mnohé se dá ale vypočítat.

-Tady čtu v New York Times milostné psaní od Johna a Yoko.

-Podívejte se, král Artuš schází ze schodů!

-A Ginevra!

Nahoře na galérii se objeví Ginevra. Stojí tam a dívá se dolů. Všichni ji zdvořile zdraví, jen sir Lancelot sedí jak omámený.

Gawain Sire Lancelote! Příteli Lancelote!

Ginevra Co je mu?

/Ticho/

Kay V tomhle stavu je už tři dny. Člověk do něj může šťouchat a nic!
Podívejte! */strká do něj, Lancelot nic/*

Gawain Jestli se probudí, usekne ti ruce!

Ginevra Sire Lancelote! Sire Lancelote, probud'te se! */Lancelot strne, prudce vytasí meč, jako by byl napaden. Přitom roztrhne mečem královninu vlečku./* Roztrhl jste mi vlečku!

Lancelot Mám v ruce meč – bojoval jsem snad? Zabil jsem někoho? Na mém meči nelpí krev, nikoho z vás jsem nezabil.

Gawain Sire Lancelote, my jsme tvými přáteli. Pojd' a sedni si zase mezi nás.

Lancelot Královno, vaše oči...

Ginevra */s úpěnlivým spodním tónem/* To nic, to nic, milý rytíři!

Gawain Díval ses moc do slunce, z toho se ti zamotala hlava.

Ginevra Ano, tak, slunce. Slunce to bylo. Slunce.

Komnata královny Ginevry.

Královna Ginevra a sir Lancelot hrají šachy.

Ginevra To jste udělal naschvál!

Lancelot Ne, ne!

Ginevra Ale ano! - Ještě nejlepším šachistou na dvoře, lepším, než sir Gawain a o něm se říká, že si umí spočítat deset tahů dopředu!

Lancelot Já si nic neumím spočítat dopředu, královno.

Ginevra Já taky, ne, sire Lancelote. A ani to nechci umět.

Lancelot Král je dnes dlouho na honu.

Ginevra A vy jste nejel s ním.

Lancelot Ne... */významná pauza/*

DEMOKRACIE

- Kay Tolik válek! A všechny jsme vyhráli! Ze všech jsme vyšli jako vítězi.
- Lamorak */nadšeně/* Všem jsme dali na pamětnou!
- Agrawain Komu že jsi dal na pamětnou?
- Lamorak Všem! Všem! Porazili jsme naše nepřátele, rozeseli mezi ně strach a hrůzu.
- Artuš Může se ale stát ... že přijde doba... */Zarazí se/*
- Kay Co říká král?
- Artuš Lev žere trávu!
- Kay Co to znamená, králi Artuši! Co tím míníš?
- Artuš Merline!
- Merlin */se objeví nahoře/* Řekl jsi, že lev bude žrát trávu.
- Artuš Lev žere trávu! Pokoj na světě! Ano, to jsem měl na mysli! Už žádné války!
- Gawain Jak to myslíš?
- Artuš No, jednou v budoucnu.
- Gawain A vznikne-li rozbroj?
- Artuš Snad se žádný důvod k rozbrojům nenajde.
- Lamorak Myslíš si, že nikdo nebude chtít druhému nic brát a že se nikdo nebude muset bránit?
- Artuš Ano, snad bude všechno společné.

/Všeobecný smích/

Gawain Ale to je přece nemožné!

Lamorak Když už nebudem bojovat, můžeme se dát k cirkusu. Budem vystupovat jako folklórní skupina z 9.století.

Agrawain Jsi jen velká huba!

/Křik, smích, hulákání, rytíři se provokují, strhne se malá rvačka. Král Artuš s Merlinem rozmrzele odcházejí./

DOPIS

Ginevra píše Isoldě

Nejmilejší Izoldo, myslím často na Tebe, zvláště poslední dobou. Z jednoho důvodu: poslala jsem Lancelota, kterému náleží mé srdce, pryč! Teď bych sice mohla říct, že jsem to udělala proto, abych nezradila a nekompromitovala krále Artuše, kterého ze srdce miluji, a každý by mě za to musel chválit. Ale co je výsledkem? Teď mi nejenom bolestně chybí, ale trýzním se taky výčitkami, že jsem nedala na jeho nářky. Neboť se teď bojím, že jsem ho vehnala do neštěstí, ano, do šílenství.

ZKOUŠKY

Časně ráno vstoupil mladý Mordred do sálu a obcházel prázdný stůl. Král Artuš, který ho už řadu dní pozoroval a sledoval se ho zeptal:

- Co tu děláš, Mordrede?

Mordred neodpověděl.

- Kdo je tvůj otec?

- Neznám ho. Moje matka Morgawsa mi řekla, že mě nenávidí a že mě chtěl dát utopit, když jsem se narodil.

- Nemohl jinak! Měl strach! vykřikl král Artuš.
- Jsi ty můj otec, králi Artuši? zeptal se Mordred.
- Bylo mi předpovězeno neštěstí! Neštěstí skrze tebe! Odpusť mi!
- Myslel jsem si už dávno, že jsi mým otcem, řekl Mordred chladně.

JAK K TOMU DOŠLO, ŽE SE SIR LANCELOT VYSPAL S ELAINOU

Pojďte se mnou, sire Lancelote, řekla paní Bisena, nedaleko odtud leží ve svém pokoji královna Ginevra a velice touží po tom vás spatřit. Sir Lancelot byl bez sebe radostí, protože ho Ginevra až do té doby vždycky odmítala. V hradu si Elaina lehla do postele, jako by byla Ginevrrou, a sir Lancelot s ní spal. Když ráno otevřel okno a poznal, že byl podveden, vytasil meč, aby nahou Elainu zabil. Elaina však vyskočila z lůžka, poklekla před ním a křičela: Nezabíjej mě Lancelote, neboť ti porodím syna, a ten najde grál. Tu jí Lancelot odpustil a líbal ji, neboť byla velmi krásná. U ní však nezůstal. Když odjížděl z hradu, myslel na Ginevru.

ANĎĚL

Mordred klečí. Za ním stojí obrovský anděl. Mordred ho nevidí.

Mordred Volal jsi mne, anděli? Neslyšel jsem tvůj hlas. Nezaslechl jsem van tvých křídel. Jsi tu? Proč se neukážeš, anděli? Chci, abys tu byl, abys stál za mnou, kdybych si náhle otočil. Chtěl jsem pro tebe trpět, aby ses mi konečně zjevil. Vymýšlel jsem si muka a působil sám sobě bolest. Vrazil jsem si jehly pod nehty, strašně to bolelo, ale nespatriil jsem tě... Ale, anděli, kdyby se mě teď zmocnila

myšlenka, že je to zlo, které tě přivolá? Zjevíš se snad spíš hříšníkům než těm, kteří si ti chtějí pokorně podrobit? Mnoho let jsem si netroufal pomyslet na zlo. Ale teď ji mám. Tu velkou, zločinnou myšlenku... Já to udělám, anděli! Já to udělám!

/Dlouhé mlčení/

Nepřicházíš, nevidím tě, neslyším tě. Ještě v tebe maličko doufám. Neotočím se, abych se nezklamal.

/Dlouhé mlčení/

Teď se otočím. */Neopovází se otočit/*

Tma.

Nahoře na galerii

Král Artuš, Ginevra, sir Kay. Dívají se dolů. Dole přichází Elaina, která nese v košíku dítě, sira Galahada. Dámy a rytíři zdraví Elainu a prohlížejí si se zájmem a vlídným údivem dítě, které ona hrdě ukazuje.

Artuš */Ginevře/* Kdo je ta krásná dívka?

/Ginevra mlčí/

Víš ty, sire Kayi, kdo to je?

Kay Neklame-li mne zrak, je to přece slečna Elaina. Takže asi tušíš, kdo je otcem toho děčka.

/král Artuš hned nepochopí/

Přece sir Lancelot!

Artuš */je velmi překvapený a stále se v tom nevyzná/*

Ach tak?

/se dívá se zájmem dolů/ Nádhera! Podívej se tam, přece, Ginevro!

Ginevra Ach, ano!

Artuš */siru Kayovi/* A Lancelot u ní nechtěl zůstat?

Kay Prý ho měla svést nějakým trikem, a to ho údajně rozzlobilo.

Artuš Jakým trikem?

Ginevra */spěšně/* Ach, to byly jen hloupé řeči.

Artuš Jaká škoda, že sir Lancelot nemůže nalézt ženu, která by se mu líbila, i když jsou všechny dámy do něj zamilovány.

Kay */se dívá dolů/* Zřejmě se mu chce připomenout.

Artuš Musíme se podívat se na to dítě sira Lancelota, Ginevro.

Ginevra */duchem nepřítomná/* Ano.

Salón královny Ginevry.

Královna Ginevra, Elaina. Stranou u okna sir Lancelot.

Elaina Děkuji vám, že jste mě přijala.

Ginevra Prosil mě o to sir Lancelot, milá slečno.

Elaina Určitě chtěl, abyste poznala jeho dítě! Jmenuje se Galahad.

Ginevra Doneslo se mi to.

Elaina Vy děti bohužel nemáte! Byla bych tak šťastná, kdybyste ho taky jednou pochovala v náručí, královno Ginevro.

Ginevra */tomu chce předejít/* Později, slečno Elaino.

- Elaina Chápete jistě sama nejlíp, jak jsem z toho děťátka šťastná. Neboť my obě milujem, vy svým způsobem a já svým způsobem, toho slavného muže.
- Lancelot */by chtěl trapný rozhovor ukončit/* Elaino, prosím tě....!
- Ginevra */s úsměškem/* U mnohých mužů jsou jejich pocity, tak komplikované, a u sira Lancelota zvlášť.
- Elaina Ano, to jsem už poznala.
- Ginevra Nemáte o tom ani tušení.
- Elaina Vždyť přece každý ví, že vás tak uctívá a zpívá o vás krásné písně – takové smutné, protože vás nikdy v životě nemůže získat.
- /mlčení/*
- Ginevra */s předstíranou zamyšleností se dívá na Elainu/* My dvě se ve všem tak lišíme, tak naprosto se lišíme! Vy jako královna Ginevra! Když si to představím! Či snad, sire Lancelote, je tohle to, po čem vlastně toužíte? Když je to tak, prosím! */Učiní opovržlivě gesto, kterým dává Lancelotovi najevo, aby s Elainou odešel/*
- Lancelot */Ginevře/* Jste krutá.
- /Ginevra mlčí/*
- Elaina Ach tak! teď rozumím! Tak je to! Nejde vůbec o komplikované pocity! Nejde o žádnou „čistou lásku“ mezi vámi, to se jen tak říká! Ta obdivovaná královna Ginevra, která stojí tak vysoko nad ostatními ženami, se nenechává od Lancelota na papíře opěvovat, ale jednoduše s ním spí
- Ginevra */docela tiše, jako by měla migrénu/* Nekřičte přece tak strašně...
- Elaina Ach tak, nesmím to říkat nahlas: Mohl by to slyšet král Artuš!
- Ginevra Přestaňte už, mlčte konečně!

Elaina Ach Bože, jak hluboko jste klesla v mých očích!

Lancelot Prosím vás, Elaino... Já jsem tak nešťastný!

Elaina Vy s ním máte techtle mechtle, ale já mu porodila syna!

Ginevra */náhle vykřikne/* Ty vypočítavá mrcho! Se svým selským mozečkem!

Elaina Jste studená jak rampouch!

Ginevra */křičí v bezmocném vzteku/* Nemáš tušení o mimořádných lidech! Tady nejde o manželství! O nějaké rozmnožování!

Elaina Můj syn Galahad bude nejslavnějším rytířem na světě...

Ginevra Lancelote, prosím...

Lancelot Elaino! Ty nevíš ... vy obě nevíte... můj Bože!

Elaina ... ještě větším než tenhle tady!

Ginevra */křičí/* Mimořádní lidé mají mimořádné city!

Elaina Samý podfuk!

Ginevra Ty venkovská huso!

Elaina Podfuk!

Ginevra Ty hnusná děvko!

Elaina Podfuk!

Ginevra */křičí/* Plivnu o tobě!

Elaina Tak honem! Plivněte!

Ginevra */se snaží plivnout, ale nejde jí to/* Já nemůžu!

Elaina Škoda!

/Ginevra se vrhne s pláčem na postel, obličej zaboří do polštáře. Elaina si prohlíží svou soupeřku, jak na posteli pláče; tu se zdá, že jí zlost opouští, mění

se zase v bezmocnou dívku, kterou ve skutečnosti je. S pláčem na krajíčku se obrací k Lancelotovi./

Já nevím, sire Lancelote... copak jsem tak špatná?

Lancelot */nanejvýš zmaten a nešťastný/* Já už nechci žít!

/Vyskočí z okna. Je slyšet ránu. Ticho. Elaina stojí jako sloup, k smrti vyděšená, neodvažuje se přikročit k oknu, hledí ke Ginevře, která zdánlivě nic nezpозorovala/

Elaina */brumlá/* Vyskočil z okna, vyskočil z okna, je mrtev. */Celá pryč hrůzou se odplíží do rohu, kde zůstane bez hnutí/*

MOČÁL

Sir Kay, sir Gawain, mladičkový sir Gareth, sir Agrawain, sir Lamorak, král Artuš a ostatní rytíři pročešávají les všemi směry a hledají sira Lancelota. Někteří tlučou klacky do štítů, někteří řehťají řehťáčkami, jiní vydávají neartikulované zvuky, vábí svým voláním, všechno připomíná štvanici.

Hlasy Sire Lancelote!... sire Lancelote! ... sire Lancelote!

Artuš */přichází ke královně Ginevře/* Proč zmizel? – Muselo to být kvůli Elaině, co myslíš?

Ginevra Ano, kvůli Elaině to muselo být.

Gawain */se sklání nad jámou, plnou vlhkého listí/* Ty tam! Vylez ven!
Vstaň!

/Nic se nehýbe/

Gareth To nevypadá na člověka!

Gawain Ale jo! Šťouchni do toho!

*/Gareth píchá do hromady listí. Objevuje se zpuslá postava,
hlava vězí v pytli./*

Gawain Umíš mluvit?

/Divý muž neodpovídá/

Gawain Hledáme tu v lese rytíře. Viděl jsi nějakého rytíře?

/Divý muž neodpovídá. Přiblíží se ostatní/

Agrawain Stáhněte mu ten pytel.

*/Sir Gareth mu jedním tahem stáhne pytel z hlavy. Zpuslý,
zdivočelý obličej pomateného Lancelota s blátem slepenými
vousy a vlasy zirá na rytíře/*

Artuš */podrážděně, aniž sira Lancelota poznal/* Kdo jsi!

Lancelot */pomatený/* Já nejsem Lancelot.

Artuš Neboj se! Hledáme rytíře, který tu v lese zabloudil. Viděls ho?

/Lancelot chce utéct, je zadržén/

Lancelot Já nejsem Lancelot!

/Někteří rytíři se smějí/

Gawain Králi Artuši, ten hlas!

Gareth Řekni ještě něco! Řekni ještě něco!

Ginevra */volá z dáli/* Koho to tam máte?

/přinesou ji s jejími nosítky/

Artuš Nevíme.

Ginevra Bojí se vaší výzbroje. Nechte mě samotnou, abych s ním promluvila a vyptala se ho. */Slézá s nosítek/*

Artuš Ano, promluv s ním.

/Pomatený Lancelot se rozhlíží po pytli na hlavu, nenalézá ho. Přejede si rukama přes hlavu, jako by si přesně i něco přetahoval, dvakrát, třikrát, pořád znovu./

Neznáš mě? Podívej se na mne! Já tě znám, prohlížím si tě a vidím, že jsi Lancelot. Víím to.

Lancelot Nejsem Lancelot!

Ginevra A kdo jsi, když nejsi Lancelot?

Lancelot Nevím nic.

/mlčení/

Ginevra */mluví tiše, velice vemlouvavě, úpěnlivě/* Jednoho dne se mladý Lancelot objevil na dvoře krále Artuše a stal se jeho věrným přítelem. Kde dvoru přicházejí stále noví a noví rytíři a konají velké činy. Jenže o každém, kdo se zvláště vyznamená, se říká: Je to velký hrdina, ale tak velký jako sir Lancelot ne!

Lancelot */křičí/* Nejsem! Nejsem Lancelot! Nejsem... nejsem....

Ginevra Jsem Ginevra. Já se nezměnila, ale ty mě nechceš znát! Jsem Ginevra!

/Mlčení/

Dívám se na tebe. */Dotýká se rukama svých očí/* Toto jsou moje oči, jimiž se na tebe dívám.

/Lancelot hází po královně hrsti bahna./

Toto jsou má ústa, která ve dne v noci vyslovují tvé jméno.

/Lancelot hází po královně Ginevře hrsti bahna/

/Mluví odhodlaně dál/ Moje ruka, kterou jsi držel, když jsme se ráno procházeli po louce u řeky pod Camelotem.

/Lancelot hází po královně Ginevře hrsti bahna./

Pojď, Lancelote! Už nechceš být člověkem? Budu tu čekat tak dlouho, dokud mě neopustí síly.

/Lancelot uprchne do močálu./

Pramen v lese

Slečna z Astolatů se svými přítelkyněmi naleznou spícího, vyčerpaného sira Lancelota u studánky. Zvědavě si ho prohlížejí. Pak ho, stále ještě pomateného, odnášejí, ukládají na lůžko a střídají se u něho v hlídání.

Po několika dnech zotavený sir Lancelot vstal a řekl slečně z Astolatů.

-Nemohu tady déle zůstat. Musím ke dvoru krále Artuše.

-Nesmíte odejít, tolik vás miluji. Chtěla bych, abyste si mně vzal za ženu nebo se stal mým milencem.

-Milá krásná slečno, já vás nemiluji.

Slečna z Astolatů ze sebe strhla šaty, plakala, ukázala své boky a nabízela se mu a byla bolestí celá bez sebe. Posléze přes ni otec přehodil plášť. Tu přestala křičet a padla na zem a ležela celá ztuhlá a nepromluvila už ani slůvko.

STÍN

Merlin stál na kopci nad Camelotem, když na něho zavolal hlas d'ábla:

-Řekni mi, synu, co jsi celou dobu dělal, volal d'ábel.

Merlin nechtěl odpovědět přímo a řekl vyhýbavě:

-Ach, uběhlo tolik času, už ani nevím.

Ale když se s tím d'ábel nespokojil a ptal se znovu a znovu, Merlin konečně odpověděl:

-Občas jsem se snažil přivést lidi na správnou cestu.

-A co je správná cesta? Co tím míníš? Vede k dobru nebo ke zlu?

-To nevím! odpověděl Merlin opět vyhýbavě. Ale náhle vstal a vykřikl:

-Ale ke zlu, jak ty ho chápeš, ne!

Jeho hlas byl slyšet v poledním tichu široko daleko.

-Zase chceš svého otce zapřít!

-Vnukl jsem králi Artušovi ideu kruhového stolu a on ji opravdu uskutečnil.

A co se týče jednotlivých rytířů, uvádím je také na správnou cestu.

-Co je správná cesta?

-Správná cesta je ta, na které člověk najde sama sebe.

-A Mordred?

-Co má být s Mordredem?

-Mordreda taky vedeš, aby našel sám sebe?

-Ano, i Mordreda. On má ovšem velice špatné předpoklady.

-Tak tedy: Mordred se má stát vrahem a zničí Artušovu říši, bravo, jsem

spokojený, tomu tedy říkáš jeho správná cesta, posmíval se d'ábel.

-Ne, ne, to bych nechtěl, mumlal Merlin ulekaně.

-Tvůj dobrý král Ártuš je sám vinen, že se jeho syn stane vrahem. Chtěl přece bastarda Mordreda dát utopit jako krysou, nevzpomínáš si?

-On to přece udělal jen kvůli věštbě! křičel Merlin zmučeně.

-Co tě to tu slyším říkat, synu, vysmívá se d'ábel.

-Ach, jak trnitá je správná cesta!

-Mladí se o tebe zajímají, obdivují tě, jsi pro ně...

-Co jsem pro ně?

-Aha! Chtěl bys to vědět!

-Ne ne ne, řekl Merlin a zacpával si uši.

-Jsi pro ně synem d'ábla, synem d'ábla! pronikalo Merlinovi do hlavy.

To mu na mysl přicházely strašné myšlenky a viděl v duchu události, k nimž došlo mnoho století před ním, a jiné k nimž došlo teprve mnoho století po něm. Viděl uprchlíky a zajatce, viděl vyhubení celých národů, viděli katy, kteří odnášeli spící děti do sklepů, aby je tam věšeli na háky, viděl lidi přivázané ke kůlům, s papírovými pytli přes obličej, viděl táhnout zemi slepé, jímž vyloupali oči, viděl hořící lidi běhat po ulicích, viděl čtyřletého chlapce přikovaného v temné hladomorně, viděl nahá těla, třesoucí se těla shazovaná mezi mrtvé do vykopané jámy. Vzával Ježíše Krista a ztratil vědomí. Když se probral, stín zmizel. Seděl na strništi v záři slunce. Hýbal hořejší částí svého těla sem a tam a chtěl se přesvědčit, zda ještě žije, nakonec se rozesmál a zvolal zpupně:

-Jsem umělec, co je mi po tom všem!

Rozletí se dveře: sir Lancelot vstupuje. Otevře se jiná brána: vychází král Artuš a rytíři kruhového stolu, vítají sira Lancelota.

Hudba.

Král Artuš v radostném vytržení objal a políbil svého přítele sira Lancelota.

Řekl:

-Nyní opět zazáří Camelot starým leskem, neboť největší rytíř, kterého jsme tak dlouho postrádali, je opět mezi námi.

Konala se slavnost, ale královna Ginevra se jí nezúčastnila. Doneslo se jí, že dlouho pobýval na hradě Astolatu a při jednom turnaji měl přílbu ozdobenou rudým šátkem, který náležel slečně z Astolatu.

Večer příštího dne, když král Artuš a s královnou Ginevrou stáli u okna a dívali se dolů na Temži, zvolna přirazila ke břehu černá loď. V lodi ležela v květinovém lůžku mrtvá dívka. Ta mrtvá byla slečna z Astolatu, která nemohla už žít dál, protože tak silně milovala sira Lancelota, on jí však milovat nechtěl.

Král Artuš rozhodl, aby ji přenesli do katedrály, protože se nezabila sama, ale zabilo ji šílenství její lásky. Tu noc nemohla královna Ginevra usnout. Když minula půlnoc, vstala tiše z lůžka a sestoupila dolů do katedrály, aby si prohlédla mrtvolu mladé dívky.

/Lancelot se modlí u lůžka/

Ginevra Vrazila si nůžky do těla?

Lancelot To nevím.

Ginevra Ale ano, viděl jsi to. Vrazila si železné nůžky mezi nohy.

Lancelot Ano, Ginevro, ano.

Ginevra Obejmi mne, Lancelote. Nemám už sílu, obejmi mne!

Sir Lancelot ji objal a cítil, jak se po celém těle chvěje touhou. Líbal ji, padli na kamennou podlahu vedle mrtvoly. Och Lancelote, řekla, tak šíleně tě miluji, i když mě Bůh jednou za to potrestá.

Morgawsina ložnice.

/Sedmdesátiletá Morgawsa, mohutná černoška s velkými prsy, leží na posteli. Sir Lamorak, její milenec/

Lamorak Lásko má! Hodíme se báječně k sobě!

Morgawsa Líbíte se mi.

Lamorak Jsou vaši synové nablízku? Chci říct, nemohli by sem vstoupit? Nebylo by mi to příjemné.

Morgawsa Baví se svými žerty, člověk je musí nechat.

Lamorak Jsou to velmi svévolní mladí lidé. Zvláště Mordred. Nemají dobrou pověst.

Morgawsa Já taky nemám dobrou pověst.

Lamorak Myslel jsem jen...

Morgawsa Pojd'te! Chci s vámi ležet v posteli a objímat vás. Pojd'te, můj krasavče!

Lamorak */si k ní sedne na kraj postele/* Ach, jak mě to k vám táhne! Jste kouzelnice! Cítím to.

/Válejí se spolu po posteli. Rozlétnou se tajné dveře. Vstupuje sir Mordred.

Lamorak vyskočí/

Přece jsem dveře zamkl!

Mordred K naší matce nevedou jen jedny dveře.

Morgawsa Co chceš, Mordrede?

Lamorak Tak! Co tu chcete, sire Mordrede?

Mordred Tak Agrawain měl přece jen pravdu. Sledoval sira Lamoraka. Já tomu nechtěl věřit. Měls pravdu, Agrawaine! Pojd' dovnitř!

/Sir Agrawain a mladičkový sir Gareth vstupují/

Garthe! Přivři okenici!

/Sir Gareth přivírá okenici/

Není vhodné, aby světlo svítilo na celou ulici, matko. Víš, jak snadno se dostáváme do řeči.

Morgawsa Co máš s tím? Proč tu tak všichni stojíte?

Lamorak */se vmísí do řeči/* Mladí páni se nudí!

Agrawain Říkal jsem ti, že je to sir Lamorak.

Lamorak Hledejte dobrodružství. Vydejte se na výpravu za grálem! Vezměte si všichni příklad ze svého velkého bratra Gawaina.

/Agrawain zhnuseně a unuděně vyprskne/

Mordred Ano, ano, vím, náš bratr je z nás jediný, na kterém může stát stavět.

Lamorak Tvým otcem je král Artuš! A prospělo by ti, kdyby sis ho vzal za vzor.

Mordred Já se o to pokouším! Musí v tom být špatný vliv mé matky, že se mi to nedaří. Abyste věděl, sire Lamoraku, ona nenávidí svého bývalého milence, krále Artuše, protože je tak ctnostný a protože má tak ctnostnou ženu, krásnou královnu Ginevru.

Morgawsa */křičí/* Měla jsem tě hodit do studny!

Mordred Chtěl bych být dobrý, matko! Chtěl bych být dobrým člověkem!

Morgawsa To prostě není v tvé povaze, Mordrede.

Mordred Co je v mé povaze, matko?

Morgawsa Jdi pryč! Jdi spát!

Mordred Nech nás tu ještě chvíli, matko, je mi tu tak dobře.

/Morgawse/ Nebo ti to je snad trapné, že ležíš s mužem v posteli?

Morgawsa Jděte pryč a zavřete za sebou dveře!

Mordred Garethe, jdi pryč!

/Sir Agrawain vystrčí malého sira Garetha ven/

Morgawsa */křičí/* A vy ostatní jděte taky!

Mordred Jste tak zamlklý, sire Lamoraku! Předtím jste přece mluvil! Byl jsem na vás moc hrubý?

Lamorak */se přemáhá, aby zůstal klidný/* Chci na to zapomenout.

Mordred Odpusťte mi! Odpusťte mi! Zapřísahám vás! Klekám před vámi - odpusťte mi! */Klekne před sirem Lamorakem/*

Lamorak No dobrá - i když bych vlastně...

Mordred */vstává/* Co? Vy mi neodpustíte?

Lamorak */se dívá postupně na Mordreda a Agrawaina, pak spěšně/* Ale ano, odpouštím vám.

Mordred Ale ani se neusmějete. Uráží nás, když se tváříte tak odmítavě.

/Bratru/ Není-liž pravda?

/Agrawain postoupí znuděně o krok k siru Lamorakovi/

Agrawain To nás uráží, pane.

/Lamorak se pokouší o úsměv/

Mordred */nakloní hlavu/* To vypadá spíš jako škleb. Jako kdybyste si z nás tropil šašky. */Bratřím/* Nezdá se vám?

/Mordred dojde k siru Lamorakovi, prsty mu sevře čelist, až vytryskne krev.

Lamorak křičí./

Tak se mi to líbí mnohem víc. */Morgawse/* Máš šaramantního milovníka, matko.

Mordred Jen obličej je trochu starý. To nevádí, tomu se dá odpomocť.
Vykouzlíme vám ne tvář růžičky. - Kde máš svoje líčidla, matko?

/Morgawsa třese vyděšeně hlavou. Agrawain hledá po pokoji/

Agrawain */s líčidly v rukou/* Tady je růž! Pudr je tu taky!

Mordred Báječné! - Ted' se ukažte!

Agrawain Ještě pudr! */pudruje Lamorakův obličej a pleš/*

/Lamorak kašle v oblaku pudru. Je vidět úzkostný Lamorakův obličej, bílý od pudru, s ostře červenými tvářemi, černým obočím, rudými rty, stále ještě mu z úst teče krev./

Mordred */Morgawse/* Tady máš svého mladého, růžolícího milence.

/Vedou naličeného sira Lamoraka, který je stále zavinut do prostěradla, k Morgawse a posadí ho k ní na postel. Tam sedí oba bez hnutí jako loutky.

Mordred ustoupí, jako by pozoroval umělecké dílo/

Nádherné! Jako by to navrhl mistr. Mám přinést zrcadlo?

/Lamorak se chce zdvihnout z postele/

Agrawain */ho tiskne zpátky/* Zůstat!

Mordred Chce ti utéct. Má pravdu, jsi moc stará, nehodíš se k němu. To je těmi šedými vlasy! Nesporně, je to těmi šedivými vlasy! Myslím, že bychom je měli jednoduše ostříhat.

/Agrawain přináší z prádelníku nůžky/

Lamorak Ach, raději ne, ach, raději ne! Nevadí mi, že má šedivé vlasy.

Mordred Já si ale myslím, že to strašně vadí.

/Agrawain přistupuje k Morgawse, zdvihne dlouhé, dolů visící šedé vlasy do výšky a ostríhá je těsně u hlavy. Morgawsa sedí bez hnutí, neopovazuje se pohnout, naříká. Lamorak vyskočí z postele, chce se vrhnout na sira Agrawaina./

Oh, vy bráníte dámu, jako sir Lancelot? Velmi rytířské! Ale nemáte zbraň! Podej mu meč, ať slavný rytíř bojuje o čest své dámy!

/Mordred ho pustí. Lamorak běží pryč, ztratí prostěradlo, popadne hák u krbu, jím ozbrojen stojí nahý v rohu místnosti. Bratři postupují proti němu. Morgawsa se svým strništěm na hlavě se dá do křiku, nepřestává křičet/

/zacpává si uši/ Nekřič tolik, matko!

/Morgawsa křičí/

Nemohu to poslouchat! Nesnesu to!

/Agrawain jde k posteli, tluče Morgawsu do hlavy/

Lamorak */křičí/* Krev, krev, celá postel je zakrvácená!

Mordred Strašné! Sire Lamoraku, vy jste naši matku připravil o panenství.

Lamorak */se třese, přišel o rozum/* Ne, ne ne ne ne, já to neudělal já ne!

Mordred Chcete to zapírat?

Lamorak */kleká/* Já ne! Já ne! Já ne!

Agrawain Neležel jste s ní v posteli? Naše oči se snad mýlily?

Lamorak Ach, měla tolik milenců, tolik, tolik, i krále Artuše! Bylo jich tolik!

Mordred Pomlouvá naši matku.

Agrawain To nemůžeme strpět! */Probodne sira Lamoraka/* Není to zdvořilé.

Král Artuš, sir Mordred

/král Artuš leží na zemi a modlí se. Sir Mordred stojí za ním opřen o zed/

Artuš Sire Mordrede, ty stojíš za mnou!

Mordred Proč ležíš na kameni?

Artuš Modlím se, aby byly světu odpuštěny jeho hříchy.

Mordred */přikročí a sede si vedle otce do podřepu/* Ty se modlíš za mne!

Artuš Ach, co jsi to učinil, ach, co jsi to učinil!

Mordred Co jsem učinil, otče?

Artuš Synové ubili svou matku! Mladíci zabili starého bezbranného muže.

Mordred Proč tě to děsí, otče? Morgawsa byla prostopášná ženská, která tebe a ctnostnou královnu Ginevru nenáviděla. A sir Lamorak se vás chystal už tolikrát zavraždit. Museli jsme se pomstít. Co tě na tom tedy děsí?

Artuš Nechtěli jsme mstu. Chtěli jsme spravedlnost, chtěli jsme nový pořádek. Vytvořili jsme zákony cti, slušnosti a spravedlnosti... a ty zákony neměly krvavé činy ospravedlňovat, nýbrž jim předejít... Chtěli jsme překonat staré zákony msty...

Mordred Abych řekl pravdu: nestalo se to ze msty.

Artuš Pak mi na své spasení řekni, proč jste to udělali?

Mordred Nevím, králi Artuši.

Artuš */se zhrozí/* Ty nevíš? Musíš to přece vědět, musíš to přece vědět!

Mordred Nevím to.

/Dlouhé mlčení/

Artuš Modli se!

Mordred Můžeš mě ovšem dát popravit. To by bylo spravedlivé. Usmrt' už konečně svého syna! Ty ho přece nemiluješ!

Artuš Modli se! modli!

/Dlouhé mlčení Král Artuš vstane/

Bylo tedy všechno nadarmo, oč jsme usilovali...

Mordred */nedbale/* Nadarmo? - Přišla jiná doba, vy jste se přežili.

Artuš Jaká doba, co si to vymýšlíš? Jak to chceš dokázat?

Mordred Já jsem důkaz!

Artuš Je mnoho těch, kteří jsou jiní než ty a taky jsou mladí! Mnozí se vydají hledat svatý grál a ti, kteří jej najdou, najdou i nový obsah.

Mordred Nemohu vzývat, co je slabé. Podívej se na mé ruce! */Ukáže mu ruce, jako Kristus. Dlaně má krvavě rudé/*

/Král Artuš se modlí. Sir Mordred tluče dlaněmi o zed'. Rudé otisky. Je slyšet tleskové zvuky. Stmívá se, svítí jen rudé otisky dlaní, je jich stále víc, tleskání sílí, jako by bylo mnoho těch, kteří tlukou dlaněmi o teď./

BYL TO MERLIN

Merlin obcházel stůl a k jednomu každému se sklonil ze své výše (byl obrovský) a každému pošeptal do ucha to slovo. Přestali mluvit a křičet, zavládlo ticho.

Grál... grál ...

Krátce nato se zdvihli a vydali se ho hledat.

GRÁL

"Sweet voice"

Opuštěný kruhový stůl, opuštěné židle. Král Artuš a královna Ginevra sedí promrzlí v opuštěné síni, zahaleni do pláštěů.

Ginevra Je to pravda, že sir Mordred vytáhl se sirem Lancelotem? Nemohu tomu uvěřit.

Artuš */neposlouchá Ginevru/* Ach, ta touha po grálu...!

Ginevra Ale Mordred, ..

Artuš */se poleká/* Mordred? - Ten už konečně našel správnou cestu!

Ginevra Grál!Grál! Všichni odtáhli. Prázdný palác. Ticho jako v hrobě! Stůl pokrývá prach.

Artuš */poučuje/* Myšlenka kruhového stolu je už dávno uskutečněna a náš pořádek uzákoněn, kam až naše moc sahá. Ale vše, čeho se dosáhne, je jen jeden ze stupňů, a trvá-li, sám už v sobě nese smrt, odumírání a usychání.

Ginevra */ho neposlouchá/* Věříš, že Mordred vytáhl s Lancelotem doopravdy z čirého přátelství? - Lancelot je tak bezelstný!

Artuš Jak to myslíš?

Ginevra Co jsem řekla?

Artuš Řeklas: Lancelot je ta bezelstný. Jak to myslíš?

Ginevra Nevím. Nevím, proč jsem to řekla.

Artuš Viděl mou bolest, to ho změnilo.

Ginevra Lancelota?

Artuš Proč Lancelota? Myslel jsem Mordreda. Co by se mělo změnit na Lancelotovi! Je tak dobrý! Nalezne grál! On!

Ginevra */mlčí, pak prudce/* Nenajde ho!

Artuš Lancelot?

Ginevra Zabij mne!

Artuš Ginevro, proč to říkáš?

Ginevra Ty přece víš! Ty přece víš! Přece víš!

Artuš O čem to mluvíš?

/Dlouhé mlčení/

Ginevra Vidím rytíře, bloudit cizí zemí sem a tam a v pustině zmírat kvůli grálu.

Artuš Ty pláčeš.

Ginevra Dokonalost! Osvícení! Já si pod tím neumím představit nic!